

Waarom Stad niet zonder deelscooters kan; een open brief aan Benni Leemhuis en de rest van de gemeenteraad.

"Als je ziet wie er op de scooters zitten, dan zou je je af kunnen vragen of zij niet kunnen fietsen", citeerde de Noordelijke media Leendert van der Laan, voorzitter van Partij voor het Noorden, vorige week.

Deze toch wel schofferende uitspraak van de heer Van der Laan vat in enkele woorden samen wat ook Benni Leemhuis, verantwoordelijk voor de portefeuille "Verkeer en vervoer" in de gemeenteraad van Groningen, vindt van de lulakken die op een deelscooter rijden.

Extra stuitend is dat de partij waar laatstgenoemde deel van uitmaakt, GroenLinks, zich juist zegt in te zetten voor mensen die anders buiten de boot vallen.

Toch willen de beide heren de deelscooter verbannen uit onze mooie Stad, en alleen nog elektrische deelfietsen toestaan op een beperkt aantal "hubs", vanaf waar je alsnog honderden meters mag lopen naar je eigenlijke bestemming.

En daarmee maken ze het leven van heleboel inwoners een heel stuk grauwer.

Niet iedereen die op een deelscooter rijdt kán fietsen, en niet elke reis die met een deelscooter wordt gemaakt leent zich voor een rit per (deel)fiets. De discussie die afgelopen week voor de zoveelste keer losbarstte legt de focus alleen maar op "die dekselse luie studenten met hun lelijke deelscooters in die afzichtelijke kleuren".

Dit terwijl 44% van de gebruikers volgens eigen onderzoek van de gemeente geen studenten, maar werkenden zijn. De deelscooter draagt dan ook in bredere zin bij aan de maatschappij, aan de inclusiviteit van de Stad, en de mobiliteit van mensen met een onzichtbare beperking.

Er zijn voorbeelden genoeg:

- Zo sprak ik laatst iemand die lijdt aan een spierziekte. Omdat de vermoeidheid haar elk moment kan overvallen kon ze nooit te ver van huis lopen als ze een frisse neus wilde halen. Het OV biedt geen soelaas, in die vermoeide toestand moeten wachten op de bus is een kwelling. Nu is het eenvoudiger; gewoon hup naar buiten, en zodra de man met de hamer op haar pad komt, kan ze met de deelscooter (eventueel achterop) naar huis.

Maar een vrouw met een spierziekte kan wel gewoon fietsen toch?

- Afgelopen zomer reden er geen bussen naar de P+R omdat de Sontbrug kapot was. Mijn vader was op bezoek, en was eerder die dag met de bus vanaf de P+R naar de Stad gekomen. Wat nu? Het is laat op de avond, de bus rijdt niet, de taxi is onbetaalbaar. Gelukkig was daar de deelscooter en heb ik hem achterop naar de P+R kunnen brengen.

Mijn vader wachtte toen op een hartoperatie en mocht zich absoluut niet te hard inspannen.

Maar een 62-jarige man met hartfalen kan wel gewoon fietsen toch?

- Zelf ben ik één van de werkenden die gebruik maakt van de deelscooter, door het hele land wel te verstaan. Ik ben niet in het bezit van een B-, maar wel van een AM-rijbewijs. Dat betekent dat ik dus enkel op de scooter mag rijden. Een aantal keer per maand moet ik voor een meeting elders in het land zijn, vaak in een grote stad. Ik kan mezelf daar niet vertonen als ik verzuip in het zweet, of compleet ben natgeregend. Voor dat laatste geval hebben de deelscooters in de winter een dekentje dat je over je benen kan leggen, in combinatie met een regenjas en handschoenen kom je zelfs dan prima presentabel op je afspraak, ook als deze met het OV niet goed te bereiken is.

Hoewel ik gelukkig fysiek in staat ben om te fietsen, kán het niet altijd.

Maar voor de hierboven beschreven situaties is geen enkele aandacht, het item van oogTV van vorige week over de deelscooter was opgenomen op het terrein van de universiteit. Na een mooi shot van de deelscooters op de achtergrond interviewde men een paar van die vervelende luie studenten. Zij konden wel fietsen, zij konden wel met de bus, de geïnterviewden waren allemaal jong, gezond, en hun bestemming uitstekend verbonden met het openbaar vervoer.

Maar hier houdt het niet op. Onder foto's van deelscooters in artikelen van Dagblad van het Noorden staan stevast onderschriften als "studenten die anders de fiets hadden gepakt, gaan nu met de deelscooter."

Waarom vertellen we niet dat 18.3% van de ritten op een deelscooter volgens eigen onderzoek van de gemeente een autorit vervangt? En dat 52.5% van de ritten gecombineerd wordt met een verplaatsing te voet? De onderzoekers geven aan dit laatste getal niet zo goed te kunnen plaatsen, en suggereren dat dit slechts de wandeling van en naar de scooter betreft.

In mijn omgeving hoor ik eigenlijk vooral veel mensen die variatie aanbrengen in hun ochtend-avond- of weekendwandeling met behulp van de deelscooter. "Houdt het leven leuk, zie je nog eens iets anders."

Het deelvervoer maakt namelijk creativiteit los bij de gebruikers. Op de heenweg de scooter, fris op je afspraak, op de terugweg lekker lopen en je hoofd leegmaken. Even een keertje niet in de chaos tussen de rest van de fietsers. Misschien beweegt de scooteraar niet minder, maar meer, of misschien gewoon op een andere manier, want dat mag natuurlijk ook. Variatie is goed voor lichaam en geest.

Maar nee, we hebben het alleen over de luie studenten. Wederom volgens hetzelfde onderzoek is 50.3% van de gebruikers student. Die andere 49.7%, waar ook de 44% werkenden deel van uitmaken, mag geen naam hebben.

En zelfs voor de studenten neem ik het graag op.

Want laten we ophouden te roepen dat iedereen maar gewoon moet gaan fietsen. Nog afgezien van het feit dat niet iedereen kán fietsen, of zich zweetloos moet kunnen vertonen op een zakelijke afspraak (of date, bijvoorbeeld), is het niet te ontkennen dat "niet hoeven trappen" juist de reden is dat je de scooter pakt. En daar zijn valide redenen voor. Redenen waarvoor een autobezitter schaamteloos de auto zou pakken.

Deze redenen zijn er zowel voor mensen die goed als slecht ter been zijn. Van één van de geïnterviewde studenten was de fiets kapot. Maar denk bijvoorbeeld ook eens aan de student die 's

ochtends opmerkt dat diens fiets is gestolen, en nog op tijd wil komen voor een belangrijk tentamen. Zelfs als deze student kán fietsen, mag je dat dan eisen? Verdient een gezonde student niet ook een beetje extra rust op zo'n stressvol moment?

Ik verwelkom de komst van de deelfiets, hoe meer keuze, hoe beter. Niet iedereen kan of mag immers op een scooter rijden. Maar belicht ook eens de positieve kanten van de deelscooter. Het is, zoals dat heet, een zeer democratisch en inclusief vervoersmiddel. De deelscooter vult het gat tussen de fiets en de auto, ook voor degenen die geen auto kunnen, willen of mogen besturen.

Maar de overlast dan? Die is, wederom volgens eigen onderzoek uitgevoerd door onze eigen gemeente, "zeer laag", en "laat sinds eind 2021 een dalende trend zien". Maar daar gaat het niet om, het gaat erom dat de gemeente vindt dat u lui bent. Dat u gewoon kan fietsen. Altijd. Geen uitzonderingen. Het maakt niet uit of u de deelscooter gebruikt voor uw plezier of als "lifeline", een Plan B bij calamiteiten voor de autoloze bewoner, het is u niet gegund.

En daarom:

Uit naam van Benni Leemhuis en de gehele gemeenteraad zeg ik tegen iedereen zonder B-rijbewijs, iedereen die fris op z'n zakenmeeting of date wil verschijnen, alle studenten wiens fiets gejat is, en in het bijzonder tegen alle vaders met hartproblemen en iedereen met een onzichtbare handicap:

Ga toch fietsen, stelletje luiakken!

Met vriendelijke groet,

Een bezorgde Stadjer